

# Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

## ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ  
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

**Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν**

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

### ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΑΤΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5  
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

### ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὀδὸς Φιλελλήνων 34  
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

## ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ" ΕΞΕΔΟΘΗ

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐξεδόθη. — Τὸ Νόστιμον Ἡμερ. Διήγημα (ὑπὸ κ. Ἀνθίπης Παλαμήδου). — Ἀνθία Οἰκονόμου ὡδὴ Ἀνθίας Οἰκονόμου πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα. — Ἀναγνώσματα Παρνασσῶ. — Θρησκευτικοὶ ὕμνοι. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

### ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐν συνοδείᾳ πλουσίᾳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ, με τὰς ἐπισημοτέρας γυναικείας τοῦ κόσμου προσωπικότητας, με τὴν ὠραίαν καὶ ἀδαμαντοστόλιστον πρόεδρον τῆς Γυναικείας Ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου κ. Πόττερ-Πάλμερ, με τὴν Πρόεδρον τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως τῶν Γυναικῶν κόμησσαν Aberdeen, καὶ με ἀκολουθίαν ὄλην ἐξοχοτήτων ποιεῖται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν ἐμφάνισίν του τὸ **Ἡμερολόγιον** τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ μέχρι τῆς τελευταίας σελίδος, ἀληθῆς πανόραμα με ἀπειροπληθεῖς καὶ ποικίλως ἐναλλασσοῦσας εἰκόνας ἐξελίσσειται πρὸ τοῦ ἀναγνώστου. Μεταφέρεσθε ἀκόπως εἰς τὸν Νέον Κόσμον, χωρὶς νὰ διέλθητε ὠκεανόν, χωρὶς νὰ ὑποστῆτε τὰς ἀνησυχίας καὶ τὸν ἐκνευρισμὸν τοιοῦτου μακροῦ

ταξιδίου. Ζῆτε τὸν ἀσυνήθη, τὸν πολυθέλητρον, τὸν ἀπολαυστικόν, τὸν περιέργον βίον τοῦ νέου, σφριγῶντος καὶ πρὸς τὴν πρόοδον ἀλματικῶς βαίνοντος λαοῦ τούτου.

Καὶ ἐνῶ τέρπεσθε, διδάσκεσθε ταυτοχρόνως πολλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα ἐκ τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ. Βλέπετε πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δημιουργοῦν τὰς κολοσιαίας καὶ μυθώδεις περιουσίας των, πῶς ἐξασφαλίζουν τὴν οἰκογενειακὴν των εὐτυχίαν, πῶς ἀνατρέφουν τὰ τέκνα των, πῶς καθιστοῦν τὰς συζύγους των εὐδαίμονας, πῶς αἱ γυναῖκες των ἀποβαίνουν εὐεργετικοὶ τοῦ οἴκου παράγοντες, πῶς αἱ θυγατέρες των ἀποκαθίστανται χωρὶς προῖκα, πῶς οἱ υἱοὶ ἐξασφαλίζουν λαμπρὸν μέλλον, πῶς μορφοῦνται καὶ διαπλάσσονται λαοὶ ὑγιεῖς πλήρεις ζωῆς, πλήρεις ἀκμῆς, λαὸς με παρὸν καταπλήσσον καὶ θαμβοῦν, με μέλλον μέγα.

Καὶ εἰς τὸ ὠραῖον τοῦτο λεύκωμα περιλαμβάνεται ἐνταυτῷ συλλογὴ θαυμασῆς μελετῶν περὶ κάλλους, περὶ ὑγιεινῆς, περὶ ἀνατροφῆς τέκνων, περὶ οἰκιακῆς διαίτης καὶ μαγειρικῆς μετὰ πληθοῦς συμβουλῶν καὶ συνταγῶν. Ἕλληνίδες καὶ Εὐρωπαϊαὶ λογογράφοι καὶ ποιήτριαὶ ἐπισφραγίζουσι τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὅποιον ἐξεδόθη ἡριθμημένον με πρῶτον ἀριθ-

μόν κερδίζοντα μετοχὴν λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, με τοὺς λοιποὺς ἑκατὸν ἀριθμοὺς κερδίζοντα ἀνά ἓν μικρὸν ἀντικείμενον.

Τιμὴ ὠρίσθη δι' ἕκαστον ἀντίτυπον 2 δρα, διὰ τὴν Ἑλλάδα, 2 δρα. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

## ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Α'.

Καταταχθεὶς ὡς ἐθελοντὴς κατὰ τὰς εἰς Ἰταλίαν, Κριμαίαν, Μεξικὸν καὶ Ἀλγερίαν ἐκστρατείας καὶ διακριθεὶς εἰς αὐτὰς διὰ τῆς ἀνδρείας του ἐπανεῖδε τὴν πατρικὴν ἐστίαν με τὸν βαθμὸν ἀνθυπαπιστοῦ καὶ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἐπὶ τοῦ στήθους.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος του ἐσκέφη νὰ νυμφευθῆ, τὸ μὲν, διότι ἦτο ἐκ τῶν πρεσβεούτων «ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζῆ μόνος.» κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ πρὸ παντός, διότι ζῶντοτάτην εἶχε διατηρήσει τὴν ἀνάμνησιν τῆς Λευκῆς, συμπαθεστάτης γειτονοπούλας του, πρὸς ἣν εἶχε δώσει ὑπόσχασιν γάμου. Καθόσον, ἔστω καὶ τοῦτο πρὸς γυνῶσιν σου, χαρίεσσά μου ἀναγνώστρια, ὁ Ἰππόλυτος Μορλέ ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες γνωρίζουσι νὰ τηρῶσι τὰς ὑποσχέσεις των.

Ἀπλοῦς καὶ εὐθύς τὸν χαρακτήρα ὡς ἦτο, εἶχε παραλάβει καὶ ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τῆς καρδίας του διαρκούντος τοῦ πολέμου, εἴτε εἰς τὰ χαρῶματα τῆς Σεβαστουπόλεως εὐρίσκετο, εἴτε εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀλγερίας, τὴν εἰκόνα τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας του. Μολοντί δὲ τὸ τιμαλφές αὐτὸ ὁμοίωμα εἶχεν ὑποστῆ πολλὰς κακουχίας τριβὴν ὑπὸ τὴν διηνεκῆ ἐπαφὴν τοῦ ἀμπεχόνος καὶ ὠχρίαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καύσωνος τῆς Ἀλγερίας, οὐχ ἦττον διετήρει πάντοτε τὰ προσφιλῆ χαρακτηριστικὰ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀπουσία καθίστα αὐτῷ ἔτι προσφιλεστέραν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ Δημαρχεῖον πρὸς τέλεσιν τοῦ πολιτικοῦ των γάμου, ἡ Λευκὴ χαριεστάτη ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον τῆς εἶπε πρὸς τὸν μελλονμόν τῆς.

— Τώρα ποῦ θὰ γίνωμεν σύζυγοι καὶ θὰ εἴμεθα στὸ σπυτάκι μας δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀναφέρετε πλέον διὰ τὰς ἐκστρατείας σας, μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε ;

— Καὶ διατί ἡ ἀπαίτησις αὕτη, δεσποινὶς Λευκὴ ; Τόσφ λοιπὸν σὰς τρομάζει ὁ πόλεμος ;

— Ὅχι. Ἄλλ' ἀρκετὰ ὑπέφερα ἔνεκα τῆς ἀπουσίας σας, ὥστε δὲν θέλω τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπανέρχωμαι εἰς τὰ θλιβερὰ αὐτὰ συμβάντα. Ἐκφράζω ἐννοεῖται τὴν ἐπιθυμίαν μου μ' ὅλην τὴν δυνατὴν ἐπιφύλαξιν, ἐὰν δηλ. ἡ ἀπαίτησίς μου δὲν δυσχερῆσθῆ πολὺ τὸν καλὸν μου σύζυγον...

— Ἀρκεὶ δεσποιν... Κυρία, δύναμαι νὰ εἶπω, ἀφ' οὗ μετὰ μίαν ὥραν !..

Καὶ ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμῆς καθ' ἣν ἔμειναν μόνοι, ὁ Μορλέ ἤρπασε τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς Λευκῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προφθάσει αὕτη νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ χειροκτίου τῆς καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ θερμοτάτων ἀσπασμῶν.

— Ὅχι, ποτὲ οὐδέποτε πλέον θὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ μάχας. Ἐδὼ ὅμως τὸ καλὸ πρῶτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ πολεμήσωμεν πρὸς τὸν

λιν. Ἄ ! μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν, ἐκτὸς μόνον ἐὰν μοῦ ἔχουν παραλύσει χέρια καὶ πόδια, θὰ ὑπάγω. Καὶ ἀκόμη περισσότερον ἐὰν τὸ πολεμικὸν ἐμβατήριον μὰς ἔλθῃ ἀπὸ τὰ σύνορα, διότι ἡ πατρις εἶναι ὅ,τι ἱερώτερον πρᾶγμα ἔχει κανεὶς εἰς τὸν κόσμον.

Ὅπως καὶ εἰς τὰ παραμύθια οἱ νέοι σύζυγοι ἔζησαν καλὰ καὶ ἀπέκτησαν... πολλὰ τέκνα. Τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο ἀγόρια, καὶ τὰ ἀγόρια ! ὅπως τὰ ὠνειρεύετο ὁ Μορλέ. Μεγαλόσωμα, γερὰ, εὐρωστὰ. Παιδιὰ μιὰ φορὰ, ἔλεγε ὁ πατὴρ κομπάζων. Θὰ εἶναι καλὰ διὰ τὸ τάγμα τῶν θωρακοφόρων, ὁ Ρολάνδος μου. μάλιστα. Ὁ Ρολάνδος ἦτο ὁ πρωτότοκός του εἰς τὸν ἑποῖον ὄχι ἀσκόπως βεβαίως εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ πλανοδίου μεσαιωνικοῦ ἥρωος, τοῦ ἀπχθανατισθέντος διὰ τῆς ἀνδρείας του.

Β'.

Ἀφρῆς ἐξεροάγη ὁ πόλεμος τοῦ 1870.

Μετὰ τὸ Sarrebrück, τὸ Wörth καὶ Reischaffen...

Ὁ Μορλέ ὅταν ἐπληροφόρηθη τὴν πανωλεθρίαν αὐτὴν ἔγεινε ἄλλος ἐξ ἄλλου.

— Μάθε, εἶπε πρὸς τὴν Λευκὴν, ὅτι ἐὰν δὲν πάρω τὸ τουφέκι θὰ ἀποθάνω ἀπλούστατα ἀπὸ λύσσαν ἢ μαρασμὸν.

Προκειμένου λοιπὸν ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ εὔρω τὸν θάνατον, θὰ ἦτο προσιμότερον νὰ ἀποθάνω με τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας.

— Δυστυχῆ ! Ποῖα δίψα αἵματος σὲ κατέλαβε ; δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν τὰ παιδιὰ σου ;

— Τὰ παιδιὰ μου ; αὐτὰ ἀκριβῶς σκέπτομαι, θέλω νὰ τοῖς δώσω ἓν καλὸν παράδειγμα.

— Δὲν σὲ ἐμποδίζω, ἀφ' οὗ τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς σου. Κάμε τὸ καθήκόν σου, ὕπαγε νὰ πολεμήσῃς, τὸ ἰδικόν μου καθήκον εἶναι πλησίον τῶν τέκνων μας.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τῆς Λευκῆς εἶχεν ἀλλοιωθῆ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Μορλέ καὶ αὐτὸς ὁμοίως εἰς ἄκρον συγκεινημένος ἐξηκολούθησεν.

— Ὑποφέρω σκληρῶς, πιστευσόν με, διὰ τὴν θλιψίν, τὴν ὁποίαν σοὶ προξενῶ, ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσω ἐν ἀπραξίᾳ, καθ' ὃν χρόνον ἄλλοι ἐκεῖ κάτω τρέχουν ὅπου τοὺς καλεῖ ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος. Εἶδοποίησα τὸν προῖστάμενόν μου, ἓνα λαμπρὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν καὶ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμφοροῦμαι. Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας μου ὁ μισθός μου θὰ σοὶ πληρώνεται παρ' αὐτοῦ τακτικῶς, καὶ ἐὰν... τίς ἠξέουρι ἦτο γραπτὸν νὰ μὴν ἐπανεέλθω !... ἔσο ἡσυχος, πᾶσα φροντίς περὶ τοῦ μέλλοντός σας ἔχει ληφθῆ !

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἐξηγήσεις ὁ Ἰππόλυτος Μορλέ εἶχεν ἀφήσει τοὺς Παρισίους καταρτίσας μετ' ἄλλων σώμα ἐλευθέρων σκοπευτῶν, τὸ ὁποῖον θὰ μετέβαινε εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Faidherbe στρατοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχῇ ἡ σύζυγός του ἐλάμβανε τακτικώτατα εἰδήσεις του, ἀλλ' ἀφρῆς ἡ ἀλληλογραφία των διεκόπη. Οἱ Παρισίαι διετέλουν ἐν πολιορκίᾳ συνεπῶς πᾶσα συγκοινωνία με τοὺς ἔξω ἔπασσε, ποῦ καὶ ποῦ μόνον καμμία ἀγγελιοφόρος περιστερὰ ἀψηφοῦσα τὰς σφαίρας τοῦ ἐχθροῦ ἐκόμιζε σύντομόν τι ἐπιστόλιον ὡς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰππόλυτος ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ εἶχε πέμψῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ περιέχοντο τὰ ἑξῆς : Ἐδοῦντο

μαὶ μετὰ τῶν ζώντων. Ἐλπίζω προσεχῶς νὰ συναντηθῶμεν.

Τοῦτο ἠκολούθησεν ἐντελής σιγή.

Γ'.

Ἐπῆλθε τέλος ἀνακωχή, τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν εἰρήνην.

Οἱ ἐχθροὶ εἶχον εἰσέλθει εἰς Παρισίους, ἀλλὰ τί εἶχεν ἀπογίνει ὁ Μορλέ ;

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Λευκὴ ἐπέστρεφεν ἐξηντλημένη, διότι ματαίως εἶχε τρέξει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον ζητοῦσα εἰδῆσιν τινα περὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐπώμιόν τῆς, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ συζύγου τῆς.

— Ζωντανός ; ἔκραξε ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλόν του.  
— Ζωντανός καὶ, γυναικοῦλα μου, καὶ τὰ παιδιὰ μας ;  
— Κοιμῶνται, θὰ τὰ ἰδῆς αὔριον ! Φαντάσου τὴν χαρὰν των !..

Καὶ πόθεν ἔρχεσαι ;

— Ἀπὸ τὸ Spandan ὅπου ἤμην καθειργμένος καὶ ὀπόθεν πᾶσα συγκοινωνία με τοὺς ἔξω μοὶ εἶχεν ἀυστηρότατα ἀπαγορευθῆ ἀκόμη καὶ δι' ἐπιστολῆς. ὦ ! αὐτὸ ἦτο τὸ μεγαλύτερον μαρτύριόν μου, διότι τὸ ἄλλο...

— Τὸ ἄλλο ; τί ἐννοεῖς ;

— Δὲν παρετήρησες λοιπὸν ὅτι ἐπέστρεψα με ἓνα μόνον βραχίονα. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ ἐμέ, τὸ πρᾶγμα δὲν μοὶ ἔκαμε τόσφ μεγάλην αἰσθησίν, ἀφ' οὗ μοὶ μένει ὁ δεξιὸς βραχίον πρὲπει νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ συνειθίσῃς καὶ σύ.

— Ἐγὼ ;... μετὰ τὸ πάθημά σου σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον.

— Ἄς δοξάζωμεν τὸν Θεόν, διότι τόσον εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσα. Ἐὰν ἠξέουρες γυναικοῦλα μου, πόσα δάκρυα με ἔκαμε νὰ χύσω ἢ σκέψῃς ὅτι ἠμποροῦσα νὰ μὴ γυρίσω πίσω. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἱστορίαν. Αὔριον ἀναλαμβάνω πάλιν τὴν θέσιν μου, ὡς ἐμείναμεν σύμφωνοι μετὰ τοῦ προῖσταμένου μου.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ προῖστάμενός σου, εἶχε τόσην βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπανήρξασο, ὥστε μοὶ ἔλεγε πάντοτε. «Ὁ Μορλέ δὲν εἶναι ἀπ' ἐκείνους ποῦ ἀποθνήσκουν, θὰ μὰς ἐπανεέλθῃ».

Πρὸ τοῦ ὁ Μορλέ λάβῃ οἰκνῆποτε τροφὴν ἠθέλησε νὰ ἰδῆ τὰ τέκνα του. Μεταβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν των ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ τὰς μικρὰς αὐτῶν κλίνας καὶ ἐπέθηκεν ἀσπασμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐνὸς ἐκάστου, μεθ' ὃ ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς συζύγου του εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου εἶχεν αὕτη παραθέσει τὸ λιτὸν αὐτῶν δεῖπνον.

— Τώρα ἠμπορεῖς νὰ μοὶ ὀμιλήσῃς ὅσον θέλεις διὰ τὸν πόλεμον, τῷ εἶπεν ἡ Λευκὴ, δὲν τὸν φοβοῦμαι πλέον, ἀφ' οὗ μοὶ ἐπανήλθες σῶος καὶ ἀκέραιος.

— Ἀκέραιος ;... ὄχι καθ' ὀλοκληρίαν, ἀφ' οὗ ἀφήκα εἰς Πρωσίαν τὸν ἓνα μου βραχίονα. Ὅταν ὁ Ρολάνδος μου ἠλικιωθῆ θὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ζητήσῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀνθίπη I. Παλαμήδου

## ΑΝΘΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ

Α'.

Πρὶν ἢ αἱ Ἑλλικωνιάδες ἐξορισθῶσιν ἐντελῶς τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀνέσται ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος καὶ ἀπὸ λειμῶνος εἰς λειμῶνα διητῶντο. Περιερχόμεναι τὰς ἀπεράντους καὶ σμαραγδοσπάρτους τῆς Θεσσαλίας πεδιάδας ἐτόνιζον ὕμνους καὶ περιπαθεῖς ᾠδὰς, ἃς οἱ χριστιανοὶ τότε ποιμένες ἐξελάμβανον ὡς ὕμνους τῶν ἀγγέλων καὶ αἱ ποιμενίδες με τὴν εἰδολογὰ τριδα ψυχὴν ὡς ἄσματα νηρηίδων καὶ μαγισσῶν.

Τὸ κύκνειον ἐκεῖνο ἄσμα τῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων ὀρδῶν ἐκδιωκομένων θεοτήτων ἀντήχει ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἀνὰ τὰς Θεσσαλικὰς ἐκτάσεις, πιστὴ δ' ἡ ἠχὴ θεματοφύλαξ τῶν οὐρανίων ἐκείνων μελωδιῶν γενομένη ἐπὶ μακρὰν σειρὰν χρόνων ἐβαυκάλιζε διὰ τοῦ θεσπέσιου τούτου μέλους τὸν ὕπνον τῆς Θεσσαλῆς παιδίσκης, τὰ ὄνειρα τῶν μελλόντων ἡρώων καὶ ἐθνεγεργῶν τῆς παρὰ τὸν Ὀλυμπον χώρας.

Τοῦ μέλους τούτου ἐνωτισθεὶς ὁ Ρήγας Φεραῖος ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν του ἀναλυομένην εἰς πατριωτικὸν παράπονον, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πάλλουσαν τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπιστήμης παλμούς. Τοῦ μέλους τούτου ἐνωτίσθησαν καὶ πάντες οἱ ἐξοχοὶ ἄνδρες, οἵτινες μέγαν καὶ ἀπερίοριστον ἔτρεπον θαυμασμὸν πρὸς τὴν σοφίαν τῶν προγόνων μας, καὶ ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐκείνων βαδίσαντες κατώρθωσαν βραδυτέρων τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας των.

Τελευταῖαι αἱ μουσαὶ ἐναπομείνασαι ἀντιπρόσωποι τῶν ἐθνικῶν θεοτήτων ἐνέπνευσαν τὸν πρὸς τὴν ἐλευθέραν πατρίδα ἐνθερμον ἐνθουσιασμὸν πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τῆς νέας θρησκείας, πρὸς τὸν ἑλληνικὸν κληρὸν τοῦ ἀνατέλλοντος τότε XIX αἰῶνος, πρὸς τὸν κληρὸν τὸν ἀριθμοῦντα μετὰ τῶν ἐπιλέκτων τοὺς Γερμανοὺς καὶ Ἀθηναίους Διάκους καὶ τοὺς Γρηγορίου καὶ ὅλην τὴν χορείαν τῶν ἡρώων τῆς πίστεως καὶ πατρίδος, οἵτινες μετέφερον ἀπὸ τοῦ ναοῦ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον τὸ ἱερὸν θυσιαστήριον καὶ οἵτινες με τὸν σταυρὸν τῆς πίστεως καὶ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας προσήνεγκον τὴν ἰδίαν ζωὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὀλοκαύτωμα.

Τοιοῦτος τῆς θρησκείας λειτουργὸς καὶ τῆς πατρίδος ἱεροφάντης ἀνεδείχθη καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, ὁ τόσους παρὰ τῶν ἐχθρῶν ὑποστάς διωγμούς, ὁ εἰς τὰ ἀνήλια καὶ ὑγρὰ τῶν φυλακῶν βάθη ριφθεὶς, ὁ εἰς ξένην χώραν ἐν τῇ ὑπερτάτῃ τῶν σφαγῶν καὶ λεηλασιῶν στιγμῇ καταφυγῶν καὶ ἐκεῖ σώσας τὴν πανταχόθεν καὶ ὑπὸ μυρίων κινδύνων ἀπειλούμενην ζωὴν του.

Ἄλλ' ὡς οὗτος τῶν μουσῶν ἐγένετο θρέμμα, ὡς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα εἰς τὰνάματα τῆς Κασταλίας πηγῆς ἔλουσε, ὡς ἡ γλῶσσα του ἔρρεε μέλι, τὸ ὁποῖον ὡς μέλισσα ἐπιμελῶς συνέλεξε ἐκ τῶν μυροβολῶν πνευματικῶν ἀνθῶνων τῆς ἀρχαιότητος, οὕτω καὶ εἰς τὰ τέκνα του μετὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου ὀνοματός του ἐκκληροδότησεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς καὶ τὰ φυσικὰ τοῦ πνεύματός του χαρίσματα.

Ἀσπασία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ ἢ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀνθία Οἰκονόμου διὰ τὴν εὐφυίαν καὶ πολυμάθειαν καὶ καλλιτεχνικὴν φύσιν τῆς, ἐὰν τὸ ὄνομα τῆς σοφωτάτης τοῦ Περικλέους συντρόφου δὲν ἐσκίαζον παραδόσεις κακόβουλοι καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον πεπλανημένοι.

Ἡ Ἀνθία, ἡ σοφὴ αὐτὴ Ἑλληνίς τοῦ XIX αἰῶνος, ἡ λαλοῦσα καὶ γράφουσα τὴν ὠραίαν τῶν ἀρχαίων προγόνων μας γλῶσσαν μετ' εὐκολίας, ἦν καὶ αὐτὸς ὁ διασημότερος τῶν Ἑλληνιστῶν Φίλιππος Ἰωάννου ἐθαύμαζε, ἡ Ἀνθία ἡ Ὀμηρικὴ ποιήτρια, ἡ ἐμπνευσμένη μουσα, ἡ Ἀνθία ἡ ἐξοχος λατινίστρια, ἡ Ἀνθία ἡ ἀπαράμιλλος τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ζωγράφος, ἡ Ἀνθία ἡ πολὺγλωττος ὑπῆρξε τύπος εὐγενοῦς καὶ ἐναρέτου γυναικός, ἀποτελεῖ δὲ τὴν κορωνίδα τῆς Πλειάδος τῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ τέχνῃ ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων, αἵτινες ἀνεφάνησαν κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα.

Χωρὶς νὰ γεννηθῆ καὶ νὰ ἀνατραφῆ εἰς τὴν χώραν, ἐν ἣ αἱ μουσαὶ ἐπὶ σειρὰν αἰῶνων διητῶντο, καὶ ἡ φιλοσοφία ἴδρυσεν τὰς περιφήμους ἀνὰ τὴν οἰκουμένην σύμπασαν σχολὰς τῆς, ἡ Ἀνθία Οἰκονόμου ὑποτυποῖ σαφῶς τὸ πνεῦμα, τὴν ἀγχίνοιαν, τὴν καλλιτέχνην λεπτότητα τῆς Ἀττικῆς μελίσης, τοῦ ἀπαρμιλλοῦ μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους Ξενοφώντος.

Αἱ Ἑλικωνιάδες ἐκδιωχθεῖσαι τῶν ἱερῶν αὐτῶν δαιτημάτων καὶ πλανώμεναι ἐπὶ αἰῶνας ἀνέστιοι ἀνὰ τὰ θεσσαλικά ὄρη καὶ τὰς φάραγγας, ἐφιλοξενῶντο ἐν τῇ πατρικῇ αὐτῆς στέγῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἀνθία ἐμεῖδία τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς μεῖδίαμα. Εὐγνωμονοῦσαι αὐταὶ πρὸς τὸν μέγαν καὶ ἐξοχον ἄνδρα, τὸν παρασχόντα αὐταῖς ἄστυλον κατὰ τὰς τρομεράς τοῦ διωγμοῦ καὶ τῶν πολιτικῶν καταγίδων ἡμέρας, γενναῖα προσήνεγκον δῶρα εἰς τὴν προσφιλῆ κόρην.

Ὅχι λοιπὸν τὴν ἡλακάτην καὶ τὸν ἰστὸν μόνον μετὰ δεξιότητος ἐχειρίζετο ἡ Ἀνθία, ἀλλὰ πιστὴ εἰς τὰς αἰθερίας ἀναδόχους τῆς τὰ γράμματα ἰδίᾳ καὶ τὰς καλὰς τέχνας καὶ τὴν ἐπιστήμην μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῆς ἐθεράπευσεν.

Μικρὰ καὶ ἄσημος κόρη τῆς Θεσσαλίας Τσαρίτσαινα, ἐν ἣ ἡ κόρη τοῦ Κ. Οἰκονόμου ἐδέχθη τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου φιλῆμα· ἀλλὰ δοξασθεῖσα διότι ὑπῆρξε πατρὶς τοιοῦτου ἐξόχου τοῦ Ἑλληνισμοῦ τέκνου, τοῦ ἐπιφανεστέρου ἴσως τῶν Ἑλλήνων λογιῶν ρητόρων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ μοναδικοῦ σκαπανέως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἀρχαίας σοφίας, τοῦ θαυμασίου ἀνδρός, ὅστις εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς σύμπασα διετέλει ὑπὸ δουλείαν, αὐτὸς ἐτίμα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ κατῆγε θριάμβους τιμῆς καὶ δόξης, ἐράμιλλος τῶν προκατόχων τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Γρηγορίου.

Τὸν περιπετειώδη καὶ πολυσήμενον τοῦ πατρὸς τῆς βίον, μετὰ τῶν διωγμῶν καὶ πολέμων καὶ συκοφαντιῶν καὶ ραδιουργιῶν, ὧν οὗτος ἐγένετο ἀντικείμενον, ἡ Ἀνθία ὡς ἀφωσιωμένη θυγάτηρ συνεμερίσθη. Ἐν ταῖς δοκιμασίαις ταύταις τοῦ βίου ἡ ψυχὴ τῆς ἐπεξεργασθεῖσα ἀπέβη ἀδάμας πολύτιμος, ἀποδίδων τὴν ἀπαστρέπτουσαν αἴγλην τοῦ ἀνὰ τὸν πατρικὸν οἶκον, οὗ αὐτὴ ἐγένετο τὸ κυριώτατον καὶ πολυτιμώτατον κόσμημα.

Παρακολουθοῦσαι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐν τοῖς γράμματιν ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν τῆς Ἀνθίας Οἰκονόμου, παρακολουθοῦμεν ἐν τῷ παιδαγωγικῷ καὶ διαπλαστικῷ ἔργῳ τοῦ τὸν πρῶτον καὶ ὑπατον τῶν Ἑλλήνων σοφῶν διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν, τὸν ἰδρυτὴν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν γυμνασίων τῶν Ἑλληνικῶν μεγαλοπόλεων Σμύρνης καὶ Μιτυλήνης, τὸν ἐνεργητικώτατον τῶν ἐταίρων τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, τὸν ἐρ-

γασθέντα καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐγίνωσκον νὰ ἐργάζωνται οἱ μεγάθυμοι ἄνδρες τῶν χρόνων ἐκείνων.

Διδάσκαλος αὐτὸς τῆς ἰδίας θυγατρὸς γενόμενος εἰς τὰς δύο ἀρχαίας γλώσσας, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν, τοσοῦτον εὐμεθόδως καὶ συστηματικῶς εἰργάσθη, ὥστε ἐνωρίτατα ἡ Ἀνθία ἠσθάνετο ὅλην τὴν γλυκύτητα, ὅλον τὸ ἄρωμα, ὅλην τὴν ἐπαγωγὴν χάριν τῆς σπουδῆς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ προσφκειώθη τόσον τὸ ἐπίχαρι καὶ μελίρρυτον ἐκείνων ὕφος, ὥστε καὶ νὰ λαλῆ καὶ νὰ γράφῃ μετὰ τελείας καλλιτείας καὶ γλαφυρότητος, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν περιωθέντων αὐτῆς χειρογράφων καὶ τινῶν ἐπιστολῶν, ὧν περικοπὰς θὰ δημοσιεύσωμεν κατωτέρω.

Ὅταν βραδύτερον περὶ τὸ 1819 ὁ πατὴρ τῆς ἐκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν παρὰ τοῦ ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου, διορισθεὶς παρὰ τούτου καθολικὸς ἱεροκῆρυξ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐμυήθη ἐνταῦθα τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, ἡ Ἀνθία καίτοι ἀγνοοῦσα τὰ κατὰ τὴν Ἐταιρίαν ταύτην ἐνόησεν ἐν τούτοις μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν ἀγχίνοιαν τί ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἐσχεδιάζετο. Σεβομένη ὅμως τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ὁ πατὴρ δὲν τῇ ἐνεπιστεύθη, προσποιεῖτο παντελῆ τούτου ἀγνοίαν, ἐνφ' ἧρ' ἐτέρου ἐπραττεν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ὅ,τι ἠδύνατο, ὅπως διευκολύνη τὸ μέγα καὶ εὐγενὲς τοῦ πατρὸς καὶ τῶν λοιπῶν ἐταίρων ἔργον.

Αἱ ἐνέργειαι τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ἐπέτυχον καὶ ἡ θεὰ Ἐλευθερία κατέρχεται πάνοπλος καλοῦσα εἰς τὰ ὄπλα πάντα Ἕλληνα. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπηνῶς καὶ ἀνιλεῶς καταδιώκονται, μεταξὺ δὲ τῶν πρῶτων ἀναζητεῖται, ἵνα ἀχθῆ εἰς τὴν ἀγχόνην ὁ μάγος τῆς Ἐκκλησίας ρήτωρ, ἐκεῖνος ὅστις ἐπιτηδεῖως διὰ τῶν θρησκευτικῶν ἀλληγοριῶν του εἶχεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐξάψει καὶ ἐξερεθίσει τὰ πνεύματα τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν, καὶ ὅστις διὰ τῶν ὠραίων καὶ εὐφραδιστατῶν ἐπιστολῶν του ἐθέρμαινε τὸν πατριωτισμὸν τῶν ἀπαθεστέρων ἐτι τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ὀπαδῶν.

Προλαβὼν οὗτος δραπετεύει λάθρα καὶ ἀποβιβάζεται οἰκογενειακῶς εἰς Ὀδησσόν, ἐνθα καὶ τυγχάνει φιλοξενίας παρὰ τῶν Ρώσων, ἰδρύει δὲ μετὰ τῶν ἐκεῖ μεταναστευσάντων Ἑλλήνων τὴν καὶ μέχρι σήμερον σωζομένην ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν σχολήν. Ἡ ὑπὲρ τῶν ὁμοεθνῶν του ἐν τούτοις πνευματικὴ ἐνταῦθα τοῦ ἀνδρός ἐνασχόλησις καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τοῦ ἀγῶνος ἐνέργειαι του δὲν ἀρκοῦν νὰ διασκεδάσωσι τὴν θλίψιν καὶ τὸ πένθος τῆς βαρυαλογούσης ψυχῆς του διὰ τὰς συμφορὰς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀδελφῶν καὶ συναθλητῶν του. Μόνη τότε ἡ Ἀνθία, ἡ στοργικὴ καὶ προσφιλὴς αὐτῆς κόρη, ἡ διὰ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος ἀληθῆς πνευματικὴ τοῦ πατρὸς φίλη καταστάσα, κατορθοῖ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σοφοκλέους Οἰκονόμου, τοῦ ἐπαξίως τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς συνεχίσαντος νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν καταπιεσμένην αὐτοῦ καρδίαν καὶ νὰ ἐνισχύσωσιν αὐτόν, ὅπως καὶ ἐν τῇ ξένη ἐξκολουθήσῃ τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἀγῶνα.

Βραδύτερον μετὰ τὴν εἰς Ὀδησσὸν μεταφορὰν τοῦ νεκροῦ τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, ὁ Κωνσταντίνος Οἰκονόμου ἐξελέγη νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν ἐπιτάριον αὐτοῦ λόγον. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἡμέρα ἀποθεώσεως διὰ τὸν κηδευόμενον μάρ-

τυρα, ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἀθανασίας διὰ τὸν τονίσαντα τὰς γλυκυφθόγγους χορδὰς τῆς λύρας του ρήτορα Κωνσταντίνου Οἰκονόμου. Ὁ Δημοσθένης θὰ ἀνεσκήρτησεν ἀναντιρρήτως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐντὸς τοῦ τάφου του, ὡς συνεκλονίσθη ἐκ τῶν λόγων ἐκείνων σύμπασις ὁ πεπολιτισμένος τῆς Εὐρώπης κόσμος, οἱ σοφώτεροι τῶν γραμμάτων ἄνδρες, αἵτινες εἰς πᾶσαν γλῶσσαν μετέφρασαν τὸ ρητορικὸν τοῦτο ἀριστούργημα. δι' οὗ ὁ Κωνσταντίνος Οἰκονόμου ἀπεκαλύφθη καὶ ὡς γνώστης βαθὺς τῆς διεθνούς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἀνατολῆς.

Ἡ φήμη τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνθίας ἀντήχησε καὶ μέχρι τῶν χρυστεύκτων ἀνακτόρων τοῦ κραταιοῦ τῆς Ρωσίας αυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ὅστις μετεκάλεσε τὸν ἐξοχον ἄνδρα εἰς Πετρούπολιν καὶ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν συγγραφὴν ἔργου, μαρτυροῦντος τὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Σλαβορωσικῆς γλώσσης.

Ἡ ἔκτακτος αὐτῆς αυτοκρατορικῆς εὐνοια συνετέλεσεν, ὅπως ὁ Κ. Οἰκονόμου ἐξασφαλίσῃ καὶ ἑαυτῷ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ του βίον εὐμαρέστερον. Ἀγαπῶν δὲ τὰ τέκνα του φιλοστόργως καὶ ἐπιθυμῶν, ἵνα ἡ ἐκπαίδευσίς των καταστῆ ἀρτία καὶ πλήρης, ἀποστέλλει τὴν σύζυγον του Ἑλένην μετὰ τῶν τέκνων Ἀνθίας καὶ Σοφοκλέους καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του Στεφάνου εἰς Βιέννην.

Ἐνταῦθα ἡ σοφὴ Ἑλληνίστρια ἐπιδίδεται εἰς σπουδὴν τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, ὡς καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν.

Ἡ φυσικὴ εὐφορία τῆς συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς μελέτης ἐντὸς σχετικῶς ἐλαχίστου διαστήματος. Οὕτω κατὰ τὴν ἐν Βιέννην διαμονὴν τῆς ἡ Ἀνθία Οἰκονόμου τελειοποιεῖται εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν, σπουδάζει τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν, ἀσκειῖται εἰς τὴν ζωγραφικὴν, ὥστε ὠραίας νὰ γράφῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ εἰκόνας, ἐν αἷς εἰς φυσικὸν μέγεθος δι' ἐλαιοθαφῶν καὶ τὴν τοῦ ἰδίου πατρὸς τῆς καὶ ἐπιδίδει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς μουσικῆς, συμπληρώσασα οὕτω τὴν ἀρχαιομαθὴ μόρφωσίν τῆς καὶ καταστάσα μία τῶν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ φιλολογίᾳ γυναικείων ἐξοχοτήτων τῶν χρόνων ἐκείνων.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Σοφοκλῆς, υἱὸς τοῦ πατρὸς ἀναδειχθεὶς ἀντάξιος, ἠσχολεῖτο ταυτόχρονως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς, καταστάς εἰς τῶν διασημοτέρων ἱατρῶν καὶ μετὰ ταῦτα συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς του καὶ βοηθήσας αὐτόν εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῶν πολυτόμων καὶ σοφῶν συγγραμμάτων του.

Ἐν Βιέννῃ ἡ Ἀνθία ἀπορρανοῦται κατὰ τὸ 1831 τῆς προσφιλοῦς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ, αἵτινες ἐπεσκαν θύματα τῆς ἐπιπολαζούσης τότε ἐκεῖ χολέρας. Ἡ Ἀνθία ἐν τῇ μελέτῃ καὶ σπουδῇ ἀντλεῖ παρηγορίαν, ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τοῦ βίου τῆς συμφορᾷ. Φαίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ ξένη διαμονὴν τῆς ἀρεσκομένη νὰ λαλῆ καὶ γράφῃ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, γηρῶσα τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα Ἑλληνίς διαμείνας, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῆ ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν νεωτερισμῶν, τῶν ξένων ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

Ἐνταῦθα φαίνεται γράψασα καὶ τὴν κάτωθι ὠδὴν πρὸς τὸν διαδεχθέντα τὸν Ἀλέξανδρον Α' αυτοκράτορα τῆς Ρωσίας Νικόλαον, ἣν ἐκ τοῦ σωθέντος χειρογράφου τῆς ἀναγράφωμεν. Οἱ στίχοι οὗτοι μαρτυροῦσι τὸ ποιητικὸν τάλαντον τῆς γυναικός, καὶ τὴν καταπληκτικὴν εὐχέρειαν, μεθ' ἧς ἔγραψε τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ἣν ἀμφιβάλλομεν, ἐὰν καὶ οἱ σύγχρονοι

καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου μας δύνανται νὰ γράψωσι τὸσον τελείως σήμερον.

Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίᾳ συγκινεῖ τὸν ἀναγινώσκοντα τοὺς ὠραίους, γλαφυροὺς καὶ καλλιπεῖς τούτους στίχους, εἶναι ὁ πατριωτισμὸς τῆς νεαρᾶς ἑλληνίδος, ἣτις ὑμνεῖ θεσπεσίως τὴν δόξαν, τὸ μεγαλεῖον, τὴν ἰσχύν, τὴν παντοδυναμίαν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ Ρώσου ἄνακτος καὶ ἱκετεύει αὐτόν.

«Πέμψε λινόπτερ' ὀχλήματα ναυτῶν μεγαθύμων  
«Παντοῦ ἐρευγόμενα θεσπιδαῖς μάλα πύρ.  
«Τῶν δὴ τηλεφανῆ ἔργ' ἀγλαοφῆμον ἐσθλῶν  
«Ἑλλήνων παῖδες μνήσονται ἐς αἶν.

Τὴν ἀποστολὴν τοῦ ποιήματος πρὸς τὸν πατέρα τῆς συνοδευεῖ διὰ τῶν κάτωθι γραμμῶν :

Περικλείω δὲ εἰς ταύτην μου τὴν ἐπιστολὴν καὶ στιχίδια τινά, τὰ ὅποια ἐποίησα ὑμνοῦσα τὰς πράξεις τοῦ κραταιοῦ αυτοκράτορός μας, τὰς ὁποίας πᾶς εὐαίσθητος πρὸς τὰ καλὰ πρέπει νὰ θαυμάζῃ, πολλῶν δὲ μᾶλλον ἐγώ, ἣτις ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὰς ἰδιαιτέρας τοῦ Τρισαυγούστου Μονάρχου ἀγαθοεργίας πρὸς τὴν ὑμετέραν κορυφὴν... κ.τ.λ.

### Ὁδὴ εἰς Νικόλαον τὸν γαλινότατον τῶν Ρώσων Αὐτοκράτορα.

Νικόλαον Πρῶτον βασιλεύσαντα ἄρχου αἰείδων  
Κύρανον θεσπερία, εὐσεβῆ: πρόμαχον  
Τρισσῶν Ἑρισθενέως Ἠπειροσίων μεδέοντα,  
Ἰουδαίῳ ἀγαθῶν, ὀρθόπολιν κρατερῶν  
Ἰμερτῆς σοφῆς κεν ἐπισταταμενον μέγα μέτρον  
Μουσῶν κ' ἑτάρων, κῦδος ἀνακτορῆς  
Ἰδμοσυνῶν φίλον, ἦδ' ἐπικούρον ὑπερμεγαν' ἔργῳ  
Κουροτρόφον Χαρίτων, πᾶσιν αἰδομένῳ  
Ἐσθλόν, μελιχίον, χαριέντα τε ἡδυεπῆ τε  
Βουλαῖς· βαθύτατον καὶ σταθερὸν ἐνέσει,  
Χάρμα τε ἄφθιτον, ἦδ' ἔρκος Ρώσων μενεχάρμων  
Σκηπτουχῶν βασιλέα, φέρτατον ἡγεμόνων  
Ὅς πόλλ' οὔρα ἔχει, πόλλ' ἄστια, πόλλ' ἀμελαθρα  
Μυριάδας κωμάτων, ἔρπει λαμπόμενον  
Ἐνθα τε ναετάουσι μυρία ἔθνεα φωτῶν  
Παντοῖς σοφῆς, ἦδ' ἀρετῆς τρόφιμα  
Τῶν πάντων κρατεῖ μεγαλύνωμος εἰρηναρχῆς  
Παυλῆος, Ρώσων ἄκρον ἄωτον ἐπὶ  
Τῷ οἷ, πᾶσαν ἐπ' αἶαν γ' ἔδραμα γλῶσσα μυρία  
Ἥχησάν τε πόλοι, ἄκρα γαίης θαλερῆς.  
Καὶ ζαμενῆς Βορέας, βῆτι Νότου κελάδιντος  
Πνεῖον μέλποντες πρᾶντορα θεοφιλίᾳ  
Κύματα τε τροφόντα μέγ' ἤλαον κυρτὰ ἐόντα  
Ἄκταις ὑψηλαῖς πίπτοντ' ἐμμελέως  
Αὐτίκα, γῆς ἐπέβαν μεγαλήνορες, ἀργυροχαῖται  
Πάλλευκοι, βριαροὶ πόλοι ἀλὸς κυανῆς  
Οἴημα, τεμόντες ἀπείριστον ὤμοισιν φορέοντες  
Κοίλην ἀρτιαγῆ ἄντυγα δοιδαλέην  
Τὴν Τρίτωνες ἔτευξαν ἀλιθρέπτο ἀπὸ Κόχχης  
Τῆς ἐπὶ Ποντομέδων ἦστο Ποσειδάων  
Γαῖηχος τρίαιναν ἔχων στίβαραις μετὰ, χερσίν  
Ρώσων δεινοδῶν κράτορι εὐμενέτα  
Σκηπτρον Κοιρανῆς πόντου μεγάλου μάλα φέρων  
Ἀρνεῖοις Λαέσσι λαμπόμενον μεγάλως.  
Σειρήνες τ' ἀνεῖδον ὑπ' ἔξ ἄλως ἀτρογύτοιο  
Ἄδουσαι ἔργα κράτορος ἡγαθέου.  
Τὸν μὲν Παντοκράτωρ, ὅς ὑπέρτατα δώματα κνέει  
Πόλλοις θῆκε φάος τειρομένων μερόπων  
Ὅς δ' ἄρα, παμφανόνων ἀστὴρ γλυκερῶς ἀμαρῆσει  
Ἐβγῶς εἰὸς φάος ἄπλετον, ἀέναον,  
Ὅς Κράνωρ ἐπέλαψεν ἄγων στρατόν, ὀβριμοεργόν  
Ἥμα κείνῳ ὅτε ἀνάρτων ὄμιλος  
Θέμενος ἀργαλέον νόον, ἦδ' ὄλοον μάλα βίη  
Δάμασθα: ρώσων ἡσυχίην ὄσιν  
Τούς τε διασκεδάσαν τάχα, ἀρχόμενος μέγα κῦδος

Αργαλέον τε πόνων πατρίδα, λυσάμενος  
 Αύτημα τέρα' ἀργαλέον πολέμου τελέσαντες  
 Θαύμα μέγα θνητοῖς χάσμα τ' ἐπουρανοῖς  
 Εἶδ' ἄγε Φοῖβε πολύχρυσ' Ἀπόλλων, ἔνεπε τ' ἄνδρα  
 Κρούων ἑμμελῶς φόρμιγγα οὐρανόων  
 Μούσαι Ὀλυμπιάδες τε, ἀμειβόμενοι ὅτι καλῆ  
 Ἐκ στομάτων καθαρῶν μέλιτετε τηλεφανῆ  
 Κρίντορος ἡγαθέου ἀγαθῶ μάλα ἔργματα πατρός.  
 Ὅσπερ ἄξιεν ἄγον ἐμπορίην θαλερῆν  
 Ρωσσίην κόσμησέ τε, ἀγλαῖαι νεοθαλαῖαι  
 Θῆκε τε κοιρανίην μέλινα φαεινότερην  
 Γ. ταν ἀπειρισίην κεν ἀμάρτοισιν Περσέων  
 Στέμματι ἀθανάτω Ρωσσίῃ ἀγαγὼν  
 Ὅσον τ' ἐγθοδοπῶν Τούρκων τέρα' ἄλλοπροσάλλω  
 Πιστὶ τε, ἢ δ' ὄρκια ἔνομα τρωσσαν  
 Ρωσσιανῶν ὄπλων βρυγῶν κρότοι ἄγχι  
 Βύζαντος γεραροῦ κλάγγεν ἔρισθενέως  
 Τάρησε κρατερῶς ὄμιλος Μέκκης φυγόμενος  
 Κίνδυνον ἐξοράων πᾶσιν ἀειρόμενον  
 Πέμφε τε κήρυκας εἰρήνην ποθέων, τῆ τ' ἄναξ  
 Νεῦσε τάχ' οὐ πόλειον οὐδε γαίης χατέων,  
 Ἐλλάδα τ' ἄμμορον ἄργαλέον πολέμου βεδοῦσθαι  
 Σώσε τάχ' ὄρχαμος, φαίδιμος ἀθλοφόρος  
 Πιστὰ ταμῶν Καρόλω γεραροῦ, Γάλλων ὄρχαμῶν,  
 Ἦδε Γεωργίῳ κοιρανῶν Βρεττανῶν  
 Πέμφε λινοπέτερ' ὄρχαμα ναυτίλων μεγαθύμων  
 Πάντοθ' ἐρευγόμενα θεσιποδαῖς, μάλα πύρ.  
 Τῶν δὲ τηλεφανῆ ἔργα ἀγλαοφύμων ἐσθλῶν  
 Ἐλλήνων παῖδες μνήσονται ἐς αἶψα.  
 Ἀλλὰ τ' ἄναξ τεὰ ἔργματα τίς κεν ἀφίσει πάντα  
 Οὐ γένετ' οὐ ἔσται, εὐσεβίης πρόμαχε!  
 Ὑψοῖ σῶν ἀρετῶν κίονα κράντωρ Ἀθάνατε  
 Ἐστησας πᾶσιν ὄλβιε μεγάθυμε  
 Χαῖρε μέγα κράντωρ πινυτόφρον εἰρηνάργα  
 Ρώσσων καὶ Ἀχαιῶν κλειῶς ἀείζων.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ  
 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΕ'

Περίεργος, ασυνήθης έντελῶς ἢ ψυχικῆ κατάστασις εἰς ἣν εὐρίσκομαι. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ χθὲς ζῶ ἄλλην ζωὴν, ὅτι μετεβλήθησαν οἱ ὅροι τῆς ὑπάρξεως, καὶ ἡ ἀνθρωπότης σύμ- πασα νέαν διέρχεται φάσιν, πολλῶ ἀνωτέραν, πολλῶ τελειο- τέραν τῆς παλαιᾶς.

Διατελῶ εἰσέτι ὑπὸ τὰς έντυπώσεις τῆς θαυμασίας χθσινίης μαγικῆς συμφωνίας. Ἐναυλοὶ ἔτι μένουσιν εἰς τὴν ἀκοήν μου οἱ ἑναρμόνιοι ἦχοι καὶ στόνοι τῶν εἰκοσι ταύτοχρόνως ἀνακρουο- μένων ἀρπῶν, καὶ ὡς ἐν πανοράματι ἔχω εἰσέτι πρὸ τῶν ὀφθαλ- μῶν μου τὴν ἐκπαγλον, τὴν ἐξαισίως γραφικὴν εἰκόνα, τὸ ἀμί- μητον ἐκ κάλλους καὶ ἀνθηρότητος καὶ γραμμῶν καὶ σχημάτων καὶ χρωμάτων σύμπλεγμα τῶν ἀποτελουσῶν τὴν ὀρχήστραν ἐκείνην νεανίδων.

Ἡ ἄναρθρος, ἀλλὰ μελωδικὴ τῆς ὀρχήστρας ταύτης γλῶσσα ἢ ἐν ἐξάρσει θαυμασιᾶ διερμηνεύσασα τὸν θρίαμβον καὶ τὴν χαράν, ἐν περιαλαγῇ καὶ θρηνώδει μελαγχολίᾳ τὴν λύπην καὶ τὸν πόνον, ἐν ψιθυρισμῶ δειλῶ καὶ ὡσεὶ ὑπὸ τοῦ ἐρυθθήματος τῆς αἰδοῦς χρωματιζομένης τιν πρῶτον παλμόν τῆς καρδίας τοῦ ἐρωτευμένου παιδός, ἢ μουσικῆ ἐκείνη ἢ ἀποπνεύουσα παρ- θενικὴν ἀγνότητα, ἢ λαλοῦσα ὡς οἱ ἄγγελοι καὶ παίζουσα ὡς τὰ παιδιά, καὶ γελῶσα ὡς ἡ χάρα, με ἀπεμάκρυνεν ἡρέμα καὶ ἀσυνειδήτως ἐκ τῆς σφαίρας τῶν θνητῶν με τὰ πάθη καὶ τὰς φιλοδοξίας καὶ τὴν κακίαν καὶ τὸν φθόνον τῶν, καὶ ὑπε-

γείρουσα μίαν πτυχὴν τοῦ πέπλου τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς αἰωνιό- τητος, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων, τὸν ἰδεῶδη τῆς τελειότητος κόσμον.

Τὶ εὐτυχία, τί ἡδονή, τί τέρψις, τί μαγικὴ ἀπόλαυσις, τί ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἡρέμια! Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ παρα- ταθῆ ἐπ' ἀπειρον ἢ κατάστασις αὕτη! Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ἀνακόψω εἰς τὸν δρόμον τῆς πᾶσαν ἰδέαν, πᾶσαν σκέψιν, πᾶ- σαν βιωτικὴν μέριμναν, προωρισμένην μοιραίως νὰ με ἀπο- σπᾶσθαι τοῦ ἡρέμου ληθάργου, τῆς ψυχικῆς ἡδυπαθοῦς νάρκης εἰς ἣν τὸσον ἀπολαυστικῶς έντροπῶ!

Δυστυχῶς οἱ δείκται τοῦ χρονομέτρου ἀνηλεῶς καταμε- τροῦν τὰς στιγμάς, ἅς ἐν τῇ παραδεισιακῇ ἐκείνῃ ἀπολαύσει διέρχομαι καὶ ταχέως, γοργῶς, ἀνυπομόνως ἐκτοπιζόμενοι δὲν μοὶ παρέχουσι πλέον οὔτε ἐλπίδα στιγμιαίας κἂν ἔτι πα- ρατάσεως τῆς ὠραίας ἐκείνης ἐκστάσεώς μου.

Ἄγνοῦ ἂν αἱ μορρινομανεῖς καὶ πᾶσαι αἱ εἰς τεχνητὰ δηλη- τηριῶδη μέσα καταφεύγουσαι πρὸς ἀπόλαυσιν στιγμιαίας ἀπο- λαυστικῆς ἐκστάσεως, ἡσθάνθησαν ποτὲ ὅ,τι ἐγὼ ἡσθάνθη ἀπὸ χθὲς ἕως σήμερον. Ὅπως δῆποτε εἶμαι εὐτυχιστάτη διότι εἰς τὸ παθητικὸν τῶν μεμετρημένων πάντοτε ὠραίων τῆς ζωῆς μου στιγμῶν, καταλέγεται τὸ οὐράνιον τοῦτο δωδε- κάωρον.

Ντάρ, ντάρ! εἶναι τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπεν- θυμίζει, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ κόσμος ἐγείρεται ἑνωρῖς, ὅτι ἐνδύεται ταχέως, ὅτι ἐξέρχεται σπεύδων, καὶ ὅτι τρέχει, τρέ- χει, ὡς νὰ διώκηται ἀπὸ λεγεῶνας ὄλας κακοποιῶν πνευμά- των. Εἶναι τὸ ὠρολόγιον τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπεθυμίζει ὅτι ὄλαι αἱ ὠραι τῆς ἡμέρας μου εἶναι διαθεσιμῆναι καὶ ὅτι ἐὰν δὲν σπεύσω, ὡς ὄλαι καὶ ὄλοι πράττουν θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἀθε- τήσω πολλὰς ὑποχρεώσεις μου, νὰ στερηθῶ ἴσως τῆς εὐκαι- ρίας τοῦ νὰ ἀπολαύσω, νὰ διδαχθῶ, νὰ μελετήσω, τίς οἶδε πάλιν, πόσα νέα καὶ θαυμάσια πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ δυ- νηθῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἐν τῇ μέλλοντι.

Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἐγὼ, ἦτις εἰς τὰς Ἀθήνας τρι- γυρίζω τοῦλάχιστον δύο ὥρας τῆς πρωίας ἀνὰ τὸ δωμά- τιον καὶ τὸ καλλωπιστήριόν μου, ἦτις μετὰ βραδύτητος πα- ραδειγματικῆς συμπληρῶ τὴν πρωινήν ἀμφίεσίν μου, ἦτις σπανιώτατα πρὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἡμισείας ἀρχίζω τὴν ἐργασίαν μου, ἐδῶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῆς ἐξεγέρσεώς μου εὐρί- σκομαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πᾶνοπλος με τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ βιβλία μου καὶ τὰ σημειωματάρια καὶ τὰ κονδύλιά μου.

Ἡ πρώτη μου ὠρα εἶναι προωρισμένη δι' ἐπίσκεψιν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων. Χειρόκτια, τρίχαπτα καὶ ἀσπρόρ- ρουχα, ἰδοῦ τί σημειοῦται εἰς τὸ σημειωματάριόν μου. Εἰς τὸ πρῶτον μετὰ τὸ ξενοδοχεῖον μας τετραγώνων ὑπάρχει παμμέ- γιστον ἐμπορικὸν κατάστημα, εἰς τὰς προθήκας τοῦ ὁποῖου καθ' ἐκάστην θαυμάζω ὠραίας ἐκ κηρίων προπλασμάτων κυ- ρίας, αἰτινες πολυτελεῖς καὶ βαρυτίμους περιβεβλημένοι ἀμφιέ- σεις μειδιῶσιν εἰς τοὺς διαβάτας, ἢ καὶ αἴφνης κατηρεῖς καὶ μελαγχολικαὶ γίνονται.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ καταστήματος τούτου πολυπληθέστα- τον. Τὸ ὑπερέχον στοιχεῖον παιδιά θήλεα καὶ ἄρρενα ἀναμιξ- ἀπὸ δέκα ἕως δέκα τεσσάρων ἐτῶν. Ἄνδρες ὀλίγιστοι, μόνον οἱ διευθύνοντες τμήματα ἰδίως ἀνδρικών εἰδῶν. Ταμίαι παντοῦ κυριαί.

Τὰ παιδιά πωλοῦσιν ὄλα τὰ ψιλικά. Τὰ θήλεα μένουσιν πρὸ

τῶν προθηκῶν, δίδουν τὰ ζητούμενα ἐμπορεύματα καὶ τὰ ἄρ- ρενα ὀδηγοῦν τοὺς ἀγοραστὰς εἰς τὰ ταμεία. Κυκλικῶς ἀνὰ πάσας τὰς τραπέζας καὶ πάντα τὰ κατὰ σειρὰν παρατεταγ- μένα δέματα τῶν διαφόρων εἰδῶν ὑπάρχει ἐν εἶδος σύρματος ἑναερίου, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἐκτείνεται ἀνὰ πᾶν σημεῖον καὶ πᾶ- σαν διευθυσιν τοῦ καταστήματος, ἀνέρχεται πρὸς τὸν ἄνω ὄροφον, πρὸς τὸ τμήμα ἐν ᾧ δένονται τὰ ἀγοραζόμενα εἶδη εἰς δέματα καὶ ὁπότεν παραλαμβάνονται καὶ διαμειράζονται δι' ἀμαξῶν εἰς ὄλην τὴν πόλιν. Ἐνῶ ἐξήταξον ἐν ζεύγος χειρο- κτιῶν, αἴφνης ἀκούω ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου θόρυβον ὡς κινου- μένης μηχανῆς. Στρέφω τὸ βλέμμα. Εἶναι διάφορα εἶδη ἐμ- πορευμάτων ἐντὸς μικροῦ κανιστριδίου, τὸ ὁποῖον τρέχει ὀρο- μαίως ἐπὶ τοῦ ἑναερίου σύρματος μετὰ ταχύτητος ἀστρα- πιαίας. Νομίζει τις ὅτι τὸ κινεῖ πολλῶν ἵππων δύναμις, ὅτι ἀκράτητον ὡς τρέχει θὰ συγκρουσθῆ μετ' ἄλλου ἐκ παραλλή- λου σύρματος διευθυνομένου πρὸς τὸ αὐτὸ τῆς συναντήσεως σημεῖον. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, δεκάδες ὄλαι τοιοῦτων κανι- στριδίων ἀνεσοκατεβαίνουν, θορυβοῦσαι καὶ ὡς ὑπὸ μυστη- ριῶδους δυνάμεως ὠθοῦμεναι, φαίνονται ὡς μικρὰ παραδόξα ποικιλόχρσα ἔμφυχα ὄντα, τοῦτο ἔχοντα κοινὸν μετὰ τῶν ἐν τῇ καταστήματι ὑπαλλήλων, ὅτι καὶ αὐτὰ τρέχουν, τρέχουν βιαστικά, ἀκράτητα δι' ἐργασίαν.

Διὰ τῆς ἑναερίου ταύτης μεταφορᾶς τῶν εἰδῶν οἱ Ἀμερι- κανοὶ ἐμποροὶ οικονομοῦν προσωπικὸν καὶ χρόνον, ἐνῶ ἐγὼ ἀπώλεσα τὸν ἰδικόν μου μετὰ παιδικῆς ἐκστάσεως περιερ- γαζομένη τὴν νέαν ταύτην καὶ περίεργον ἐπιπόνησιν.

Οἱ μικροὶ καὶ αἱ μικραὶ ἐμποροῦπαλλήλοισι ἐκτελοῦν τὸ ἔρ- γον τῶν μετὰ παιδικῆς σοβαρότητος καὶ χάριτος θαυμασίας. Ἐκ τοῦ βλέμματός σας ἐνοοῦν τί θέλετε, μετὰ ταχύτητος δὲ καὶ προθυμίας μόνον εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἀναπτυσσομένης ἐκτελοῦσι πᾶσαν διαταγὴν.

Αἱ τιμαὶ εἶναι ὠρισμέναι, πάντες οἱ ὑπαλλήλοισι ἔχουν ποσο- στά ἐπὶ τῆς καταναλώσεως. Τὰ παιδιά ἐκεῖνα, αἱ μικραὶ αὐταὶ κορασιδὲς, αἱ ἐκτελοῦσαι ὅ,τι παρ' ἡμῖν μυστακοφόροι ἀρειμάνιοι ἄνδρες, στεροῦντες τὴν γεωργίαν καὶ τὴν βιομη- χανίαν ἀπὸ τῶσους ἰσχυροῦς καὶ πλουτοφόρους βραχιόνας, τὰ παιδιά ἐκεῖνα κερδίζουν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δολλάρια τὸν μῆνα, δηλαδὴ ἑκατὸν πενήκοντα χρυσὰ φράγκα.

45 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 45

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Μόνον ὁ Ἄνδρας, ὅστις ἐξηκολοῦται διατηρῶν πολλὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν, πειθεὶν αὐτὸν ἐνίστη νὰ ἐξέρχεται εἰς τὸ δάσος καὶ τὸν ἡνάγκαζον οὗτω νὰ πύρην ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα.  
 — Ἡμπορῶ νὰ τὸν ἀρίσω εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποῖαν εἶνε; διαλο- γητο νῦν κατεγόμενος ὑπὸ μεγίστης ἀνησυχίας... Ὅχι δὲν εἶναι δυνατόν.  
 Καὶ ὅπως καθυσχάση δῆθεν τὴν συνείδησίν του, προσέθεσεν.  
 — Ἄλλως τε εἰς Παρίσιους, θὰ ἐπαναλάβω τὸν παρελθόντα βίον μου, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν θὰ διατελῶ πλέον εἰς ἴσσην σχέσιν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ρο- σεβέλ, θὰ συνέλθω καὶ κίνδυνος δὲν θὰ ὑφίσταται πλέον.

Εἰς Παρίσιους, πράγματι, ὁ Ἄνδρας ἐδῆλωσεν ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ δὲν ἐνεφανίσθη πλέον οὔτε εἰς τὴν τραπέζαν, οὔτε εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἐσπερινὰς ὥρας.  
 Ἄλλ' αἱ ἐνοχλήσεις τοῦ Χριστιανοῦ δὲν ἤλαττοῦντο, καὶ τότε ἡ Τερέζα ὑπὸ παντοίας προφάσεις μετέβαινε συνεχῶς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός της, διὰ νὰ μανθάνῃ, ὡς ἔλεγε, πῶς ἦτο.  
 Ἐκεῖ συνῆκα τὸν Ἄνδραν, τῷ ὀμίλει, πολλὰκις ἐβριπτεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου μὲν ἰδοεσμίδια.  
 Μόλις αὕτη ἀνεχώρει ὁ νεανίας ἐλάμβανε τὴν μικρὰν δέσμην τῶν λεπτῶν ἀνθέων καὶ ἐθάλιεν αὐτὴν ὡς τι πολυτιμότεον ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅταν ἦτο μόνος, ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων.  
 Ὅπως δῆποτε ἦτο τότε εὐτυχῆς ἐπὶ ὀλοκλήρῳ ἡμέραν.  
 Ἡ οἰκεία ἡ τῶν μιν, ἑτέρα ἢ ἐν Ροσεβέλ, ἄλλ' ὅτι ὁ Ἄνδρας ἐπέσπευσε

Ὁ τρόπος δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ πληρωμὴ καὶ ἡ ἐξέλεξις ἐν- ταυτῶ τῶν ταμείων εἶναι πρακτικώτατος. Ἄντι τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ὀφείλετε σὰς δίδεται ὑπὸ τῆς πωλητρίας ὑπαλλή- λου μετάλλιον — ἐν εἶδει νομίσματος — ἐφ' οὗ σημειοῦται ἐν- τύπως τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ὀφείλετε νὰ καταβάλητε. Τοῦτο παρουσιάζετε εἰς τὴν ταμίαν, πρὸς ἣν καὶ καταβάλλετε τὸ ση- μειούμενον ἀντίτιμον. Ἡ ταμίαις τότε σὰς τὸ ἀνταλλάσσει δι' ἄλλου διαφόρου σχήματος καὶ χρώματος, τὸ ὁποῖον ἐπιστρέ- φετε εἰς τὴν ὑπάλληλον.

Ἄνὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ἡ ταμίαις ὀφείλει νὰ ἔχη εἰς τὸ τα- μείον τῆς ποσὸν ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰ μετάλλια, ἅτινα ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα πάλιν ὀφείλουσιν νὰ ἀντιπροσω- πεύουν τὰ ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων ἀποσταλέντα εἰς τὸ ταμείον. Ἡ ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τοῦ ταμείου ὑπάλληλος κερδίζει πάν- τοτε διπλάσιον ποσὸν τῆς τυχόν παρ' αὐτῆς ἀνακαλυφθησο- μένης καταχρήσεως.

Ἐφοδιασθεῖσα μετὰ τὰ εἶδη, ὧν εἶχον ἀνάγκην — πάντα ἀσυγ- κρίτως ἀκριβώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν — ἀπῆλθον ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ χαριέστατος Ἐρμῆς, ὃν μόνον ἡ γραφίς τοῦ κ. Φίλα- δελφέως ἀπεθανάτισε εἰς τὴν σύγγχρονον Ἐλλάδα ὁ πτερωτός θεὸς τοῦ ἐμπορίου, ἐδῶ μόνον ἀληθῶς κατενοήθη, ἐδῶ ὑφῶνται αὐτῷ βωμοὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἐδῶ ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἀπεκατέστη, σκορπιζων ὁ πονηρὸς ἐν ἀφθοίᾳ τὸν χρυσόν, τὴν μεγάλην ταύτην καὶ ἀκαταγώνιστον δύναμιν, εἰς τοὺς φέροντας πτερὰ ὄχι μόνον εἰς τοὺς πόδας ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὸν νοῦν δι' ὧν τὸσον ὑψηλὰ ἀνῆλθον καὶ τόσα ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος κατώρθωσαν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

Νέον φύλλον ἡμερησίον πολιτικόν. Εἶναι ἡ πρὸ δεκαπενταετίας ὑπὸ τοῦ ἀοιδήμου Ἐπ. Δεληγιώργη ἐκδοδομένη καὶ προωρισμένη νὰ ζήσῃ μακρὸν βίον. Καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς δεδοκιμασμένους καλὰ- μους, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ σύνταξις του  
 Μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Διευθυντοῦ ὡς καὶ τὸ τοῦ ἀρχισυντάκτου κ. Ἀγγέλου Βλάχου καὶ τῶν συντακτῶν κ. κ. I. Δαμβέργη, Ἀλεξάν- δρου Φιλαδέλφειος, καὶ ἄλλων, ἀποτελοῦν ἀρίστην ὑπὲρ τοῦ νέου φύλ- λου σύστασιν.  
 Ἀνεξαρτήτως τῆς πολιτικῆς ἣν ἡ «Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων» ἀκολουθεῖ, ὡς ἐκ τῆς ποικίλης ὕλης καὶ τῶν γλαφυρῶν, καλλιπεῶν

κίνδυνον ἠξάνεν δαήμεσαι ὡς ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ φραγμαῦ, ὃν προσεπάθει νὰ ἐγείρῃ μετὰ τῆς Τερέζας καὶ αὐτοῦ, ὅστις ἐξῆπτε μέχρι παραρροσύνης τὸν ἀκαταδάματον χαρακτήρα τῆς νεανίδος.  
 Διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ συγκαταστήσῃ ἐαυτὴν εἰργάζετο, ἐν τούτοις αὕτη πάντοτε μετὰ τῆς Σιδύλης, ἀλλ' εἶχε λίαν εὐέξαπτα τὰ νεῦρα, καὶ διὰ τὸ τίποτε ὤρ- γιζετο καὶ ἐφιλονέει μετὰ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τῆς Σιδύλης, ἐνῶ ἄρ' ἐτέρου μετὰ τῆς Ναδίνας εἶχε παρὰ ποτε φοβερὰς σκηναίς.  
 Ἡ μόνη τῆς τέρψις ἦτο νὰ συνοδεύῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸν περίπατον δευρ ἦτο ὠραῖος ὁ καιρὸς εἴτε εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀπομύχων εἴτε εἰς τὸ Κερματικόν.  
 Καὶ πάλιν ἡ Τερέζα δὲν ἠγάπα τοὺς περιπάτους τούτους, διότι ὁ κόμος δὲν ἐξήρχετο ἐὰν δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχιόλου τοῦ γραμματεῦς ὡς του.  
 Ἡ Ναδίνα, ἡ ὁποῖα δὲν ἐνησχολεῖτο πλέον περὶ τῶν θυγατέρων της, δὲν ἀντέλεγεν ὡς πρὸς τὰς ἐξόδους ταύτας, καὶ ἡ Σιδύ η ἦτο περαπολὺ ἀγαθὴ ὥστε νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἣ νὰ ψεῖξῃ τὴν Τερέζαν διότι ἐξεπλήρου τὸ καθήκον αὐτῆς ὡς καλῆ θυγάτηρ, πράγμα ἄλλως τε δὲπρ ἐνίστη ἐσπραττε καὶ ἡ Φράγκα.  
 Περὶ τὴν δειλὴν ἡμέρας τινός, καθ' ἣν ἐκάθηντο καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ τινος ξυ- λίνου θρονίου, εἰς τὸν ἦλιον, ὁ Χριστιανὸς εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μετὰ τοῦ Ἄν- δρέου καὶ τῆς Τερέζας.  
 Νεαρὰ γυνή, ἐργάτρια, ἦλθεν αἴφνης καὶ ἐκάθησε παρὰ τῇ Τερέζα.  
 Δὲν ἔφερε πῖλον, τὰ μαλλιά της ὅμως ἦσαν ὠραιώτατα, ἡ ἐνδυμασία της δὲ ἀπλή μὲν ἀλλὰ καθαρῶτάτη καὶ ἀρκετὰ κομψή.  
 Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχιόλου ἐκράτει λαμπρὸν ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον περιέ- βαλλε τὸν τράχηλον της διὰ τῶν μικρῶν του χειρῶν.  
 — Συγχωρησάτε με, κυρία, ποῦ ἦλθα καὶ ἐκάθησα σιμά σας, εἶπεν εἰς τὴν Τερέζαν. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ἔχετε ἰδεῖν τί βαρὺ ποῦ εἶναι. Ὁρρεῖ κακεῖς πῶς εἶναι ἀπὸ μολύβι. Κουράσθηκα πλέον καὶ κάθομαι νὰ ἀνασάσω ὀλίγον. Ἐχω τόσην ἔβραν ποῦ περπατῶ!  
 «Σεῖς κυρία, ἔχετε παιδιά;  
 Ἡ Τερέζα ἠρῶσθη. Ἦτο καταφανὲς ὅτι εἶχεν ἐκληφθῆ ὡς σύζυγος τοῦ Ἄνδρα.  
 — Ὅχι, εἶπεν μειδιῶσα καὶ εὐχαριστημένη. Μὲ τὸν καιρὸν, ἔχει ὁ θεός! ἐπρόσθεσε ἡδῶς βλεπούσα πρὸς τὸν Ἄνδραν.  
 — Μὰ δὲν φαίνεται νὰ ὑπανδρεύητε πρὸ πολλοῦ, ἐπειδὴ κανίνας σας δὲν φαίνεται νὰ εἶναι γέρος. Ἐννοία σας καὶ θὰ τὰ ἴδῃτε νὰ ἐξῆλθῃτε κομ-

καί νευρωδῶν ἄρθρων τῆς, ἐξησφάλισεν ἤδη μεγίστην κυκλοφορίαν καί πολλὰς, ἀπείρους τοῦ κοινοῦ συμπαθείας.

Πρὸς τὴν νέαν συνάδελφον εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα καί χιλιάδας ὄλας συνδρομητῶν.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Αἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἑστιάσεις. Ὁραῖον τὸ θέμα καί ἡροτιμέ- νον διὰ πολλῶν καί ἐπικαίρων εὐφυολογιῶν, ἀκριβῶς ὡς οἱ ἀρχαῖοι γαστρονόμοι ἤρτυον διὰ γευστικῶν καί ὀρεκτικωτάτων καρυκευμάτων τὰ ἐμβάσματα καί τὰ ἐδέσματα των. Ἄλλ' ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλα- δελφεὺς μᾶς ἔχει κακομάθει. Τόσον ἐκλεκτικὸς ὑπῆρξε πάντοτε εἰς ὅ,τι ἔγραψε καί εἰς ὅ,τι εἶπε, ὥστε δὲν ἐπιτρέπομεν εἰς τὴν ὠραίαν αὐτοῦ συγγραφικὴν πανδαίσιαν οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε περισσότερον ἄρτυμα ἀπὸ ὅσον πρέπει.

Καί εἰς τὸ menu τῆς παρελθούσης Τετάρτης παρεσέδυσεν ἐν ἔδε- σμα κάπως ἀνάλατον, κάπως δύσπεπτον διὰ τοὺς στομάχους τῶν κυ- ριῶν μάλιστα. Ἐν ἔδεσμα παρ' αὐτὸν — τὴν λέξιν αὐτὴν παραλαμ- βάνομεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν συγγραφέα — τὸ ὅποιον οὔτε ἐπικαιρὸν ἦτο, ἀλλ' οὔτε καί ἀποτελεῖ ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ, τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὰ ὅποια δικαιολογεῖν πῶς τὴν παράθεσιν δυσγεύστων τροφῶν εἰς ἐν τό- σον ὠραῖον συμπόσιον.

Οἱ ἀρχαῖοι, κατὰ τὸν κ. Φιλαδέλφειαν, δὲν παρελάμβανον τὰς γυ- ναϊκὰς καί θυγατέρας των εἰς τὰ συμπόσια, διότι ὁ πολιτισμὸς τὸν ἀπῆ- ρτει νὰ μένη πάντοτε ἡ γυνή, τὸ παρδαλὸν τοῦτο ἔντομον, εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὡς ἀγαλμα ἐν τῷ βωμῷ. Καί τὸν πολιτισμὸν ἐκείνον ἐθεώρησεν ὁ κ. Φιλαδέλφευς ὑπέρτερον τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὑπέρτερον τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ XIX αἰῶνος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κ. Φιλαδέλφευς χαρακτηρίζει τὴν γυναῖκα ὡς παρ- δαλὸν ἔντομον, — τοῦλάχιστον πτηνὸν — ἔχει δίκαιον νὰ τὴν θέλῃ κλεισμένην εἰς τὸν κλωθὸν, καί νὰ ἀπαιτῆ ὅπως αὐτὴ ἐκεῖ μὴ ῥαμφί- ζει τοὺς μικροὺς κόκκους τῆς τροφῆς, ἣν ὁ ἀναπνέων τὸν ἐλευθέρου ἀέρα ἀνὴρ εὐαρεστεῖται νὰ τῆ ῥίπτῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ θεωρία αὕτη ὀποινεῖ ὀ- λίγον Ἀνατολικισμὸν καί χρήζει σοβαρωτέρας συζητήσεως, ἐπι- φυλασσόμεθα νὰ τὴν μελετήσωμεν ἐκτενέστερον εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ δαίμων τοῦ Λερμοντώφ. Πρώτην φορὰν ὁ κ. Ἀζιώτης ἐπα- ρουσιάσθη εἰς τὸ κοινὸν ἐν δημοσίᾳ διαλέξει, ἀλλὰ ἀμέριστον προσείλ- κυσε τὴν ἐκτίμησιν καί τὰς συμπαθείας αὐτοῦ. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀρι- στουργήματος τοῦ Λερμοντώφ ὑπῆρξεν εὐτυχεστάτη, ἀλλ' ἡ μετα- φρασίς καί πιστὴ ἀπόδοσις τῶν ὠραίων ἰδεῶν, τοῦ ὕψους, τῆς λαμπρό- τητος τῆς ἐνθους ἐξάρσεως τοῦ ποιητοῦ, ἀνέδειξαν τὸν κ. Ἀζιώτην ὄχι μόνον ὡς μεταφραστὴν, ἀλλὰ καί ὡς ποιητὴν πρώτης δυνάμεως. Δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποδώσῃ πιστῶς, καλλιειῶς, γλαφυρῶς ὅ,τι δὲν αἰσθάνεται. Καί ὁ κύριος Ἀζιώτης διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἀπεικονίσῃ διὰ τοιούτων γραμμῶν καί χρωμάτων, νὰ παρουσιάσῃ δι' ἐξελίξεως τοι- ούτων θαυμασίων ἀρμονικῶν εἰκόνων, ὅ,τι ὁ Λερμοντώφ εἶδε, ἤσθάνθη καί περιέγραψε, εἶναι βεβαίως ποιητικὴ φύσις ὄχι ἐκ τῶν τυχαίων.

Τὴν ποιητικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Ἀζιώτου ἐπεσφράγισεν ὠραία ἀπαγγελία. Ἠρέμως, φυσικῶς, ἐντέχνως, ὡσεὶ διηγοῦμενος, ὡσεὶ δια- λεγόμενος μετὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου του ὁ ρήτωρ συνεκί- νησε, συνετάραξε τὰς εὐαίσθητοτέρας τῆς καρδίας χορδὰς, ἰδίως τὸ ἀγάπα με ἐκείνο τὸ ἐτόνισε, τὸ ἐχρωμάτισε τόσον θαυμασίως, ὥστε ραγδαία νὰ ἐπισπάσῃ τὰ χειροκροτήματα.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐγένετο ἐπίσημος ἑναρξίς τῶν θρησκευτικῶν ὁμιλιῶν, τὸ παρελθὸν δὲ Σάββατον — ὅτε καί ἡμεῖς κατορθώσαμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς ταύτας — τὸν λόγον εἶχεν ὁ κ. Μοσχάκης.

Ἡ περὶ ταπεινοφροσύνης ὁμιλία του ὑπῆρξε ρητορικὸν ἀριστούρ- γημα κατακυλῆσαν ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν τὰς ἀκοὰς τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου του, οὐ προσέφηρε ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Βασιλίσσα, ἡ δίδουσα πάντοτε τὰς εὐαίσητοτέρας τῆς καρδίας χορδὰς, ἰδίως τὸ ἀγάπα με ἐκείνο τὸ ἐτόνισε, τὸ ἐχρωμάτισε τόσον θαυμασίως, ὥστε ραγδαία νὰ ἐπισπάσῃ τὰ χειροκροτήματα.

Ὁ κ. Μοσχάκης καταστρέφων τὸν λόγον ἀπευθύνεται πάντοτε πρὸς τὴν γυναικείαν καρδίαν, παρ' αὐτῆς δικαίως ἀπεκδεχόμενος τὴν ἐξά- σκησιν τῶν μεγίστων ἀρετῶν ἐν αἰς καί ἡ μετριοφροσύνη καί δι' αὐτῆς ἐλπίζων τὴν ἀνά τὰ οἰκογενειακὰ καί κοινωνικὰ στρώματα διογέτευσιν τοῦ καλοῦ.

Ἢλλ' ἡ τῆς ἐν τῷ Παρνασσῷ θρησκευτικῆς ὁμιλίας του, ὁ κ. Μοσχά- κης, ὁ ἀκάματος οὗτος καί μελίρροτος τῆς θρησκείας ρήτωρ ὁμίλησε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἡμέρας, καθ' ὃ ὁ πλοῦσιος ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὰ πλοῦτη του ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ, ἐξῆρε τὸν σκοπὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ σωματοῦ μου ἰδρυθέντος Ἀσύλου τῶν ἐργατῶν καί ὑπη- ρετριῶν καί ἀνέπτυξε τὰ πρὸς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ὑπάρξεις καθήκοντα τῶν κυριῶν καί κυριῶν, στιγματίσας τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ψυχρότητα, τὴν ἀστεργίαν τῶν πολλῶν, ἐν τέλει δὲ καί τὴν κακοήθη ἐκμετάλ- ληυσιν, ὧν αἱ πλείεσται τῶν ἐργατῶν καί ὑπηρετριῶν γίνονται θύματα.

Δι' ὠραίων καί θερμωτάτων λόγων ὁ κ. Μοσχάκης ἐπεκαλέσθη τὰ εὐγενῆ καί φιλόδηρα αἰσθήματα τοῦ ἀκροατηρίου του ὑπὲρ τοῦ Ἀ- σύλου. Ὅταν δὲ μετρεούσας χεῖρας ἐτείναμεν μετὰ τῆς σεβαστῆς ταμίου τοῦ Ἀσύλου μας κ. Ναταλίας Σούτσου τὸν δίσκον ὑπὲρ τοῦ ἔργου μας, πᾶσαι καί πάντες γενναίως κατέθηκαν εἰς αὐτὸν τὸν ὀβο- λὸν των, ἐνισχύουσαι οὕτως ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκκληρώσει τοῦ πρὸς τὰς ἀτυχεῖς αὐτὰς ἀδελφὰς μας χριστιανικοῦ καθήκοντος.

Τὸ συλλεχθὲν οὕτω ποσὸν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀνῆλ- θεν εἰς διακοσίας ὀγδοήκοντα πέντε δραχμάς, ἐφ' ᾧ καί θερμὰς ἐκ- φράζομεν καί δημοσίᾳ εὐχαριστίας καί πρὸς τὸν κ. Μοσχάκη, καί πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ, καί πρὸς τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν λειτουργίαν καί ἐφαρμόσαντας αὐτοστιμεῖ τοὺς ὠραίους τοῦ Εὐαγγε- λίου λόγους.

Ὁλόγι τὰ μικρὰ τὸ ἐκ πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο . . . . Τέ οἱο εὐμορφὸ ζευγαράκι ἂν κ' ἐσᾶς θὰ ἦτον ἄμαρτια νὰ μὴ ἀποκτήσῃ παιδί, μὰ τὴν ἀλήθεια! . . .

Ἐξηκολούθησεν οὕτω μετὰ μεγάλης οικειότητος ὁμιλοῦσα καί διὰ τοῦτο καί δι' ἐκεῖνο, ἡ δὲ Τερέζα, κατεχαρακτηρισμένη πάντοτε καί μὲ λάμποντας ἐκτάκτως τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς, καί ἠσθάνετο ἀναπη- δῶσαν τὴν καρδίαν τῆς.

Εἰμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἦτο τῶνόντι σύζυγός τῆς! . . . .] Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μάλιστα ἐφαντάσθη ὅτι τοῦτο ἦτο ἀλήθεια.

Καί ἡσθάνθη τὴν γαλήνην καταλαμβάνουσαν τὴν καρδίαν τῆς, ὥστε ἐν- νόησε ὅτι τοῦτο καί μόνον θὰ καθίστα αὐτὴν εὐτυχῆ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ὁ Χριστιανὸς ἐξηκολούθει κοιμώμενος, ὁ Ἄνδρᾶς δὲ ἤκουσεν, ἐνοεῖται δὴν ἐκείνην τὴν συνομιλίαν, καί ὅσον αὐτὴ ἐφάνετο εὐχαριστουμένη ἐξ αὐτῆς τόσον ἐκεῖνος ἐστενοχωρεῖτο.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Τερέζα ἐφέρετο πρὸς ὄλους ἐν γένει τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ μετ' ἐκτάκτου ἠπιότητος.

Τὸ ἑσπέρας, συναντήσασα τυχαίως τὸν Ἄνδρᾶν, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καί χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ εἴπῃ τῷ ἔσφιξε μετὰ τσαούτης θερμότητος τὴν ἰδικὴν του, ὥστε ὁ νέος, ὄλωσ συνταχθεὶς, εἶπε καθ' ἑαυτοῦ.

Ἄ! τετέλεστα! . . . . πρέπει νὰ φύγω!

Ι

Συληρὰ ἀπογοητεύσεις

Εἶγε φθάσει πλέον ἡ ἀνθρώπᾳ ἀνοξίς.

Τὰ δένδρα ἀνέιδον εὐτραφεῖς κλώνους, αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἤρχισαν νὰ γίνωνται θερμαί, καί ἡ διαύγια τῆς ἀτμοσφαιρας διέγυνε πανταχοῦ χαρὰν καί φαιδρότητα.

— Πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ ἀπέλθετε εἰς Ροσεβέλ, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Δεζοσμώ, ἐκεῖ δὲ μακρὰν πάσης σκέψεως καί πάσης ἐργασίας, μὲ ὀλίγην ἀσκησιν καί διαίταν αὐστηράν, ἡ κατάστασις τῆς υγείας τοῦ κ. Ροσεβέλ θὰ τραπῃ ἐπὶ τὰ κρείττω.

Ἡ Ναδίνα εἰς τὴν διόλου δὲν ἤρσκει νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων τόσον ἐνω- ρίς, ἐξεφράθη ὅτι ἐμπιστεύεται τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὰ περιποιήσεις τῶν θυ-

γατέρων τῆς καί τοῦ γραμματεως, καί ὅτι αὐτὴ θὰ μετέβαινε εἰς συνάντησίν των ὀλίγον βραδύτερον.

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, συναντήσασα κατὰ μόναν τὸν Χρι- στιανόν, τῷ εἶπεν ὅτι ἔχει νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τι πολὺ σπουδαῖον.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, πολλὰκις ἤδη μοῦ ἐζήτησαν τὴν πρωτότοκον κόρην μας. Δὲν ἐθεώρησα ἀξίον λίγου τοῦτο, καί δι' αὐτὸ δὲν σεῦ ἀνέφερα τίποτε. Τώρα ὅμως παρουσιάζεται λαμπρὸς γαμπρὸς εἰς τὸν ὅποιον δυνάμεθα νὰ δώ- σωμεν τὴν Τερέζαν χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ παραχωρήσωμεν αὐτὴν καί τὴν ἐπι- καρπίαν τῶν κτημάτων τῆς, ἧτις μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ εἰμπορώμεν νὰ ζῶμεν ὡς οὐκ ἐπιμενοί.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ὁ κόμης Ροσβέλ ἦτο συνειθισμένος νὰ μὴ βλέπῃ εἰμὴ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κομῆσσης καί νὰ μὴ σκέπτεται ἢ νὰ μὴ πράττῃ εἰμὴ κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις ἐκείνης.

— Τί γαμβρὸς εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν.

— Εἶναι ὁ κ. δὲ Κομβρεμῶν, ἀνήκων εἰς ἀρχαιοτάτην οἰκογένειαν νομομα- θῶν, καί ὁ ἴδιος διακεκριμένος νομικός καί κατέχων ἤδη, ἐν καὶ μάλιστα τρια- κονταετῆς, τὴν θέσιν ἀνακτοῦ ἐν Παρισίοις. Εἶναι δὲ πλουσιώτατος, ὡς πρω- τότοκος τῆς οἰκογενείας, καί ἐκληρονόμησεν ἐσχάτως πολλοὺς καί θεῖους καί θεῖας του.

Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ Τερέζα γίνεταί εἰκοσαετής. Ὡστε ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν συμφωνοῦν. Ὁ κ. δὲ Κομβρεμῶν ἀγαπᾷ τόσον περιπαθῶς τὴν κόρην μας, ὥστε εὐχαριστῶς θὰ τὴν ἔπερνε μὲ μόναν τὰ δικαιώματα ἕτινα αὐτὴ θὰ ἔχῃ ἐν τῷ μέλλοντι, — τὸ ὅποιον μέλλον ὡς ἐλπίζομεν θὰ φθάσῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν βρα- δύως, — ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ δὸν Ζοζέ.

— Θὰ δεχθῇ αὐτὸ τὸ σχέδιόν σου ἡ Τερέζα ἠρώτησεν ὁ Χριστιανός.

Ἡ Ναδίνα συνωρυώθη.

— Τὸ ἐλπίζω δὲ, εἶπε. Ὅπως δὴποτε, θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ κάμω νὰ τὸ δεχθῇ.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κομῆσσης, ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέ- ξεις, ἐφάνη λάμψις πᾶν ἄλλο ἢ ἀγαθότητος.

Ὁ Χριστιανὸς ὅστις ἐφ' εἶτο νὰ βλέπῃ σκηνὰς, φιλάσθενος καί ἀπαθῆς αὐ- τὸς ἄθροπος χωρὶς νὰ ζητήσῃ περαιτέρω διασαφήσεις, περιωρίσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Τερέζα φαίνεται τόσον ὑπερρεθισμένη μαζῇ σου, ὥστε σὲ συμβουλεύω, ἂν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν σου, νὰ μὴ τῇ ὁμιλή- σης περὶ τούτου σὺ ἢ ἰδίᾳ. Νὰ βάλῃς ἄλλο πρόσωπον. (ἀκολουθεῖ)